

Chương 3

Chết Yếu Giữa Chờng.

Lần đầu Vệ Lan đi xem mắt, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, nhưng cô lại hề nghĩ tới chuyện tình của cô lại ngắn như thế, ngắn đến mức làm cho người ta phải ghen hống trần trời, bao gồm cả Vệ Lan và Triệu Trinh Bình.

Sau lần gặp mặt đầu tiên về, mẹ Vệ Lan gọi điện thoại tới, cẩn thận hỏi han mọi chuyện, nghe thấy Vệ Lan nói mình cũng có chút hứng thú đối với người kia, mẹ cô vô cùng vui mừng. Lại nghe được Triệu Trinh Bình hẹn con gái mình ngày mai đi xem phim, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này vừa chủ động lại nhiệt tình, bà cảm thấy rất hài lòng, trong bụng đã xem anh như con rể.

Trước khi cúp điện thoại, bà còn dặn đi dặn lại, chỉ sợ Vệ Lan quá mức dè dặt, dọa người ta sợ chạy mất, ý chỉ muốn cô đối với người ta nhiệt tình một chút, hào phóng một chút, nếu như cảm thấy thích hợp, ai ngỏ lời trước cũng không quan trọng, Vệ Lan nghe vậy chỉ biết lắc đầu, từ đầu đến cuối không ngừng “Dạ”, thật vất vả mới kết thúc được cuộc điện thoại này.

Buổi chiều ngày hôm sau, Triệu Trinh Bình quả nhiên lái cỗ xe Infiniti kia tới đón Vệ Lan đi xem phim. Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch núp ở phía sau rèm cửa sổ, lén la lén lút theo dõi, hung phấn bàn luận, chỉ chỉ trỏ trỏ, xoi mói người đàn ông phía ngoài cửa sổ. Bên trong như thế nào, hai người cũng chỉ là suy đoán lung tung, nhưng sau một phen thảo luận, bọn họ thống nhất với nhau, người đàn ông như vậy, đối với Vệ Lan là quá đủ rồi.

Có thể làm cho hồ ly tinh Từ Tịch Tịch cũng phải công nhận, xem như cũng là hiếm, mặc dù Từ Tịch Tịch còn mạnh miệng nhưng trong lòng đã bắt đầu hoang mang. Nếu để cho trạch nữ Vệ Lan kia gả trước, cô thật không còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa, nếu vậy mấy người bảo vệ chung cư kia chắc chắn sẽ càng khẳng định cô đi làm tình nhân của người ta. Nếu không phải như vậy thì đã có người rước như Vệ Lan, cô tại sao lại không ai dòm ngó tới?

Vệ Lan dĩ nhiên không thể biết những suy nghĩ trong lòng

Từ Tịch Tịch, cô chỉ biết, cô có ấn tượng rất tốt với Triệu Trinh Bình. Mặc dù cô chưa từng trải qua yêu đương, nhưng cô đã đọc tiểu thuyết nhiều năm như vậy, mặc kệ là nam nữ hay nam nam, đối với tình yêu đều thể hiện giống nhau. Cho nên, bây giờ cô đang bắt chước cứ chỉ của nhân vật trong truyện, đối với Triệu Trinh Bình luôn mỉm cười nhẹ nhàng, nói chuyện hoà nhã. Nếu để cho Từ

Tịch Tịch biết được, thiên hạ siêu cấp ngây ngô như Vệ Lan, cũng có ngày phóng điện với đàn ông, nhất định cô sẽ chết trong yên bình.

Xem phim xong, hai người đi ăn cơm, lần này Vệ Lan chủ động muốn mời khách, ý muốn đáp lại lần trước anh mời cô. Triệu Trinh Bình liền từ chối, sau đó dẫn cô tới một nhà hàng gần đó. Lúc xuống xe, Triệu Trinh Bình vô tình nắm lấy bàn tay cô, dắt cô xuống xe. Là người quen nên Vệ Lan không rút tay về, nhưng trong lòng cô lại khản trương muốn chết.

Cơm nước xong xuôi, cũng đi dạo một lát, đến lúc phải về nhà, lúc này hai người mới lưu luyến chia tay. Từ lúc Vệ Lan ra khỏi xe đến khi cô lên lầu, Triệu Trinh Bình đều dựa đầu vào cửa xe đưa mắt nhìn cô, hai người đều đang cảm nhận thấy, tình cảm này đang lặng lẽ mạnh nha.

Thứ hai, Vệ Lan đang đi làm thì mẹ cô gọi điện thoại tới, muốn cô tan sở thì về nhà ăn cơm, nguyên nhân chính là hai người bọn họ đã hẹn gặp mặt hai lần, có thể về kể lại chi tiết cuộc gặp cho mẹ cô.

Đôi lúc Vệ Lan cảm thấy, so với Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch, mẹ cô còn thích chuyện bát quái hơn. Con gái mình bắt đầu hẹn hò, đã đào sâu cận kề như vậy.

Lúc cô về đến nhà, một bàn thức ăn ngon đã bày biện sẵn, Vệ Lan bị ép ăn không ít, sắp nghẹn đến nơi. Miếng cơm cuối còn chưa nuốt xuống, mẹ Vệ Lan đã cười khanh khách tiến tới trước mặt cô.

“Như thế nào, không tệ chứ.”

Vệ Lan rút khăn giấy lau miệng, nói: “Đạ, ăn rất ngon miệng. Tay nghề của mẹ đúng là không hề giảm.”

“Ai hỏi việc đó, ý mẹ là, cái người cháu của dưỡng hai con, tên cái gì Triệu đấy, cũng không tệ lắm đúng không?”

“Triệu Trinh Bình.”

Mẹ Vệ Lan tỏ ra hài lòng nói: “À, tên cũng nhớ rõ như vậy, có vẻ hai đứa nói chuyện rất hợp ý nhau.”

Vệ Lan đưa tay lấy quả đào ở trên bàn, trả lời qua loa lấy lệ: “Cụng tạm được.”

Mẹ cô đoạt lấy quả đào, nói: “Để mẹ gọt vỏ cho, cẩn thận làm dơ quần áo.”

Mẫu thân đại nhân đột nhiên ra vẻ cực kỳ quan tâm như vậy, Vệ Lan chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh, khí lạnh bức người, toàn thân nổi da gà.

Sau đó, cô không suy nghĩ nhiều liền nói ra một câu làm cô hối hận không thôi: “Mẹ, nhân viên theo dõi đơn hàng là làm việc gì?”

Mẹ Vệ Lan không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Làm gì, con có bạn bè nào muốn làm việc đó sao?”

“Không phải, là Triệu Trinh Bình, anh ta nói anh ta làm nghề đó, con có chút tò mò nên hỏi vậy.”

Mẹ Vệ Lan đang gọt dở quả đào lập tức ngừng lại, nhíu mày nói: “Con nói cái gì? Cái cậu họ Triệu kia, là một nhân viên theo dõi đơn hàng sao?”

“Đúng vậy, hôm trước anh ta có nói qua, anh ta làm nghề này, sau giờ tan làm cũng vẫn rất bận rộn.”

Mẹ Vệ Lan thay đổi thái độ trong nháy mắt, đem quả đào trong tay bịt miệng cô lại, trực tiếp chạy đi tìm điện thoại. Vừa mở màn hình điện thoại lên, lại dừng lại, rồi đi đi lại lại trong nhà không ngừng.

Vệ Lan gặm hết nửa quả đào, đang tính toán xem nên tiếp tục cắn hay gọt hết nửa quả đào còn lại rồi mới ăn. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định ăn tiếp, vừa cắn được một miếng, mẹ cô liền đi qua, đoạt lấy quả đào trong tay cô, nổi giận đùng đùng nói: “Con lập tức gửi tin nhắn cho Triệu Trinh Bình, nói con cảm thấy hai người không thích hợp, về sau đừng gặp mặt anh ta nữa.”

“Tại sao?” Vệ Lan kinh hãi thốt lên, đây thật giống như tiểu phẩm cuối năm của Thái Minh vậy.

“Con muốn gả cho một nhân viên theo dõi đơn hàng sao?” Mẹ Vệ Lan tức giận quát lên, hận không thể lập tức lột dượng hai của cô đến mắng cho một trận. Dám đem một tên nhân viên quèn kia giới thiệu cho con gái của bà, có ý đồ gì đây.

“Nhân viên theo dõi đơn hàng rốt cuộc là làm cái gì?” Vệ Lan thấy mẹ mình tức giận như thế, liền cẩn thận hỏi thăm, “Chẳng lẽ, là buôn bán bất hợp pháp?”

“Buôn bán cái gì, chính là một chân sai vặt. Dượng hai con đúng là gạt người, đem một nhân viên quèn biến thành một ông chủ lớn, lại còn giới thiệu cho chúng ta, còn bảo mẹ yên tâm.” Mẹ Vệ Lan tức giận đấm ngực.

Ba Vệ Lan ở trong phòng xem ti vi, nghe được cuộc đối thoại của hai người, ra ngoài ngó một chút rồi lại vào phòng. Ông đối với hôn sự của con gái, luôn không để tâm tới, dù sao cũng gả cho người ta.

Mẹ Vệ Lan không bỏ qua cho ông, lúc bà đang bốc hoả không biết trút vào đâu, ba Vệ Lan lại đồng thời ló đầu ra, chính là để bà phát hiện ra nơi trút giận.

Bà liền chạy thẳng vào phòng, đầu tiên chính là một trận mắng chửi: “Người anh em kia của ông quá mức độc ác, đem con cá quá hạn kia đóng vào bao bì mới, định lừa gạt Lan Lan nhà chúng ta, có phải là sợ Lan Lan gả được cho người tốt hơn, nên mới đem thứ kia lên phá không?”

Quân Quân là em họ của Vệ Lan, cũng chính là con gái của dưỡng hai, tuổi tác của hai người chênh lệch không nhiều, đều đã đến tuổi bàn tới hôn nhân. Người lớn hai nhà đều muốn tìm một mối tốt, lần này dưỡng hai giới thiệu cho Vệ Lan một mối, mẹ cô cảm thấy rất cảm kích, còn muốn đợi sau khi chuyện của Vệ Lan ổn định sẽ tiếp tục bàn đến chuyện của Quân Quân. Bà càng nghĩ càng thấy tức giận, càng cảm thấy dưỡng hai của cô cố ý chơi xấu, trong lòng kìm nén cơn giận muốn thét lên, cái gì mà nhường con cá lớn cho Vệ Lan rồi sau này tính tiếp.

Vệ Lan nghe được ba mẹ ở trong phòng cãi vã, cảm thấy rất đau đầu. Cô đối với nghề nghiệp của Triệu Trinh Bình, vốn dĩ là không để ý tới. Nhân viên theo dõi đơn hàng cũng được, buôn bán cũng được, có quan hệ gì, có đủ tiền tiêu là được rồi. Đường Tiểu Mạn cũng nói rồi, cái xe kia của Triệu Trinh Bình không phải là cục sắt vụn, cũng phải đến bốn mươi- năm mươi vạn. Nếu có thể mua được xe như vậy, chứng tỏ cuộc sống thường ngày cũng không tệ. Trong lòng cô tự biết đủ là được rồi.

Thiên hạ lấy đâu ra nhiều ông chủ lớn chưa lập gia đình chờ cô như vậy, cô chỉ là một viên chức bình thường, mỗi tháng chỉ kiếm được hai ngàn đồng, đáng đáp cũng không phải là thanh tú, còn chưa tháo được cái vẻ học sinh, ông chủ lớn mù mắt nào sẽ coi trọng cô đây? Triệu Trinh Bình như vậy đối với cô, cũng coi như không quá tệ.

Cô không nghĩ tới sẽ chia tay với người ta, khó khăn lắm mới tìm được người mà cô không ghét bỏ, đối phương lại thích cô, nếu bỏ lỡ anh ta, không biết chừng lần sau còn gặp người tệ hơn. Vì vậy, cô nhân lúc mẹ cô đang gây gổ cùng cha cô, lén chạy trốn.

Cô chưa kịp bước ra khỏi phòng khách, mẹ cô đã từ trong phòng chạy ra, kéo cô lại: “Trước tiên đem tin nhắn kia gửi đi cho mẹ”.

Vệ Lan từ nhỏ đã là một đứa trẻ nghe lời, mẹ cô nói gì cô đều làm theo, nhưng lần này cô thực sự cảm thấy người đàn ông kia không tệ, liền giãy giụa nói: “Người đó tốt vô cùng, hơn nữa, anh ấy cũng không phải là nghèo rớt mồng tơi. Chúng con đi ăn cơm, mua đồ, anh ấy đều rất rộng rãi.”

Mẹ Vệ Lan liếc cô một cái, nói: “Đó là cậu ta đang theo đuổi con, tỏ ra thủ đoạn một chút. Ăn một bữa cơm, tốn bao nhiêu tiền.”

“Còn nữa, cái xe kia cũng không tồi, Đường Tiểu Mạn nói, ít nhất cũng phải 50 vạn đấy.”

“Làm sao con biết được đó là xe của cậu ta, có thể là đồ đi mượn, để thể hiện cho con xem.” Mẹ Vệ Lan thấy con mắt của con gái mình quá kém, chọc chọc vào trán của cô, mắng: “Con có thể dùng đầu óc suy nghĩ một chút có được hay không? Một nhân viên bình thường có thể mua nổi cái xe năm trăm ngàn sao? Bằng tiền lương của cậu ta sao?”

Thật là càng nói càng không đáng tin cậy, mẹ Vệ Lan đem Triệu Trinh Bình tưởng tượng thành tên lường gạt tiền.

“Nhưng nếu bây giờ chia tay, còn sẽ chịu thiệt.”

“Chịu thiệt, làm sao lại chịu thiệt?” Mẹ Vệ Lan có chút phản ứng không kịp, suy nghĩ một hồi, liền há miệng, nổi giận đuổi đánh Vệ Lan “Nha đầu chết tiệt kia, con cùng người ta vào nhà nghỉ rồi sao? Các người mới chỉ gặp mặt có hai lần?”

Vệ Lan che đầu, kêu lên: “Không có không có, chỉ là nắm tay thôi.”

Mẹ Vệ Lan mặc kệ cô, trực tiếp mở túi xách của cô, lấy điện thoại di động ra, vừa nhấn khóa, vừa nói: “Con không gửi, mẹ gửi giúp con, mẹ không tin da mặt cậu ta lại dày như vậy.”

Vệ Lan đang muốn giành lại điện thoại, thì ba của Vệ Lan bước ra hoà giải: “Thôi, mẹ nó, nếu Vệ Lan đã thích như vậy, thì để mặc nó đi.”

“Ông tạm thời bớt nói nhảm đi, Vệ gia các người đều là kẻ xấu, như thế nào lại tìm một tên nghèo rớt mồng tơi kia bám lấy Vệ Lan nhà tôi, sợ nó gả được người tốt hơn sao. Chuyện buồn nôn như thế này cũng có thể làm ra được, ông còn có mặt mũi nói chuyện sao.”

Ba Vệ Lan bị mắng một trận, tự biết bản thân đuối lý, chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng.

Vệ Lan thấy mẹ mình thật sự muốn gửi tin nhắn đi, trong lòng nóng nảy, muốn giành lấy điện thoại, liền bị mẹ cô đẩy ra, chỉ về phía ba cô quát: “Ông đem nó giữ lại cho tôi. Thật là không biết xấu hổ, vì người đàn ông mới gặp mặt hai lần liền thành ra như vậy.”

Hai người bị mẹ Vệ Lan mắng cho một trận, cuối cùng tin nhắn kia cũng đã gửi đi. Triệu Trinh Bình dĩ nhiên không hiểu tại sao, không hiểu rõ tình hình hiện tại, liền gọi điện thoại lại. Mẹ Vệ Lan đều không trả lời, trực tiếp tắt máy. Triệu Trinh Bình gọi tới, mẹ Vệ Lan lại nhấn tắt, mấy lần liên tục, điện thoại rớt

cục cũng im lặng. Mẹ Vệ Lan gửi một tin nhắn: “Về sau tốt nhất đừng gọi điện thoại tới nữa”, chuyện này coi như xong.

Mẹ Vệ Lan vẫn chưa yên tâm, đem điện thoại của mình cho con gái, dặn dò: “Tạm thời con cứ dùng điện thoại của mẹ, còn điện thoại này, mẹ sẽ giữ lại vài ngày, tránh cho người đàn ông kia làm phiền tới con.”

“Nhưng bên trong còn có số điện thoại của bạn con.”

“Vậy con nhớ mấy số quan trọng đi, những số khác, điện thoại tới mẹ sẽ báo người ta số khác.”

Vệ Lan ủ rũ cúi đầu, ngồi yên ở trên ghế, không còn hơi sức nói: “Không cần, mẹ trả điện thoại cho con đi. Sau này con sẽ không liên lạc với anh ta nữa.”

Thấy mẹ cô không có ý định trả lại, cô cũng nổi nóng, kêu lên: “Nhanh lên một chút. Mẹ không trả lại cho con, con cũng có cách để tìm anh ta. Con đã đồng ý không gặp anh ta thì nhất định sẽ không gặp anh ta.”

Mẹ Vệ Lan rất ít khi thấy con gái mình nổi giận, cũng có chút giật mình, đành đem điện thoại trả lại cho Vệ Lan.

Vệ Lan cầm lấy điện thoại di động, xách túi lên, liền hướng cửa lao ra. Vừa ra khỏi nhà, cả khuôn mặt cô đều là nước mắt. Tình yêu của cô thật là đoản mệnh, như thế nào lại chỉ tồn tại được hai ngày, liền bị bóp chết từ trong trứng nước. Mà lại chỉ vì một câu lỡ miệng của cô. Vì vậy cô càng khắc sâu câu nói “Họa là từ miệng mà ra”.

Mấy ngày sau đó, Triệu Trinh Bình đều gửi tin nhắn đến, Vệ Lan đành phải làm người tốt an ủi anh, nhận mọi lỗi về phía mình, nhưng tình huống chia tay này là không thể thay đổi được, mặc dù trong giấc mộng này cũng có chút thời khắc ngọt ngào.